

V Máchově roce a v Máchově měsíci, kdy bez přestání slyšíte všelijakou chasu žvanit o duchu a o umění, podařilo se uštvat k smrti umělce, jakých je pořádku. Uprostřed té slávy, která — jak se obávám — slouží spíše k tomu, aby okrášlila hlavičky dnešních pánů, než aby ukazovala k básníkovi, dochází k strašné sebevraždě Bedřicha Feuersteina. Onemocněl a zabil se z nedostatku práce. Společnost ho opustila, práskala před ním dveřmi a odepřela mu vše, co skýtá duchům prostředním. Proč? Na tuto otázku je jediná odpověď. Bedřich Feuerstein byl umělec a ušlechtilý muž. Byl příliš vzdělán, měl nepopíratelné schopnosti, měl ducha a přesahoval o dvě hlavy ty chasníčky, kterým zázračně drzé povyšování propůjčilo moc, aby rozhodovali o umělci. Parvenu nesnáší ducha. Parvenu se bude vždy bránit, aby v jeho blízkosti stál tvůrce, parvenu vede válku s lidmi, kteří ho převyšují, a žádá si jejich smrti. Umělec patří na hřbitov! praví náš baculáček, a až je věc dokonána, učiní vše, aby mohl věnčit jeho hrob. Tu se přibatolí na svých krátkých nožkách až k rakvi a na jeho obludné tváři se zastkví dojetí. Mírou tohoto dojetí má pak býti měřena povýšencova dobrá vůle. Ta stvůra se dá za pohřebního obřadu patrně do pláče a o mně, který ukazuji na to, co natropila zlého, řekne, že jí utrhám na cti.